

Anonimizētā versija

Tulkojums

C-141/24 – 1

Lieta C-141/24

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

Iesniegšanas datums:

2024. gada 23. februāris

Iesniedzējtiesa:

Tribunal judiciaire de Nanterre (Nantēras tiesa, Francija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2024. gada 10. janvāris

Prasītājs:

TJ

Atbildētāja:

Direction régionale des finances publiques d'Ile de France et de Paris (Ildefransas un Parīzes Valsts finanšu reģionālā direkcija)

**TRIBUNAL
JUDICIAIRE DE
NANTERRE
(NANTĒRAS TIESA)**

■

**PÔLE CIVIL
(CIVILLIETU
CENTRS)**

***Ière Chambre* (Pirmā
palāta)
SPRIEDUMS
PIEŅEMTS**

PRASĪTĀJS

**TJ
[..
92100 BOULOGNE-BILLANCOURT**

2024. gada 10. janvārī [..]

[..]

ATBILDĒTĀJA

***DIRECTION REGIONALE DES FINANCES
PUBLIQUES [D'ILE DE FRANCE] ET DE PARIS
(ILDEFRANSAS UN PARĪZES VALSTS
FINANŠU REĢIONĀLĀ DIREKCIJA)***

[..]

75075 PARIS CEDEX 02

[..]

LIETAS IZKLĀSTS

- 1 2019. gada 19. decembra vēstulē *Direction régionale des finances publiques d'Ile-de-France et de Paris* (Ildefransas un Parīzes Valsts finanšu reģionālā direkcija) saskaņā ar *Livre des procédures fiscales* (Nodokļu procedūru kodekss) L.23. C pantu nosūtīja TJ pieprasījumu sniegt informāciju un pamatojumu par aktīviem, kas [viņam] pieder ārvalstīs, divos bankas kontos, kuri atvērti Bankā UBS Luksemburgā, par 2010.-2014. gadu.

TJ atbildēja ar 2020. gada 20. februāra vēstuli, kurā sniedza informāciju par savu situāciju.

- 2 Ar 2020. gada 13. marta vēstuli *Direction régionale des finances publiques d'Ile-de-France et de Paris*, uzskatīdama šo atbildi par nepietiekamu, pieprasīja prasītājam sniegt lūgtos precizējumus trīsdesmit dienu laikā no šīs vēstules saņemšanas dienas [*omissis*: sīkāka informācija, kurai nav nozīmes].
- 3 Ar 2020. gada 5. oktobra vēstuli *Direction régionale des finances publiques d'Ile-de-France et de Paris* izdeva priekšlikumu par koriģēšanu, kurā ir paredzēts piemērot nodokli 60 % apmērā no 1 147 856 EUR, kas ir kopējais un maksimālais [viņam] piederošo aktīvu atlikums abos iepriekš minētajos bankas kontos, kuri tika atvērti bankā *UBS Luxembourg*, laikposmā no 2010. līdz 2014. gadam, konkrēti, 2010. gada 31. decembrī, saskaņā ar *Code général des impôts* (Vispārējais nodokļu kodekss) 755. pantu.

Ar 2020. gada 13. oktobra vēstuli TJ nosūtīja dažādus bankas *UBS Luxembourg* izdotus dokumentus un pārskatus, lai pamatotu attiecīgo summu iegūšanu laikposmā, uz kuru attiecas noilgums.

- 4 2020. gada 12. novembra atbildē *Direction régionale des finances publiques d'Ile-de-France et de Paris* atstāja spēkā paziņoto atgādinājumu, uzskatīdama, ka, lai gan šīs summas, iespējams, ir iegūtas laikposmā, uz kuru attiecas noilgums, minēto summu izcelsme ir jāpamato.

2020. gada 15. decembrī tika piedzīts papildu nodoklis par mantojuma nodokļa pamatsummu 688 714 EUR apmērā.

- 5 TJ 2020. gada 30. decembrī iesniedza sūdzību, par kuru nodokļu administrācija [2021.] gada 30. jūnijā pieņēma noraidošu lēmumu.
- 6 Jauns 2021. gada 26. jūlija paziņojums par piedziņu tika izdots par to pašu mantojuma nodokļa pamatsummu (688 714 EUR).
- 7 Ar 2021. gada 9. augusta tiesu izpildītāja aktu TJ pret *Direction régionale des finances publiques d'Ile-de-France et de Paris* (Ildefransas un Parīzes Valsts finanšu reģionālā direkcija) vērsās *Tribunal judiciaire de Nanterre* (Nantēras tiesa), lūdzot atcelt [2021]. gada 30. jūnija lēmumu, ar kuru ir noraidīta sūdzība, un lūdzot attiecībā uz mantojuma nodokļa summu 688 714 EUR apmērā, par kuru bija prasīta piedziņa, piešķirt pilnīgu [nodokļu] atvieglojumu, un pilnībā atcelt visus nokavējuma procentus, palielinājumu un papildu sodu.
- 8 **Saskaņā ar saviem jaunākajiem prasījumiem, kas *Direction régionale des finances publiques d'Ile-de-France et de Paris* (Ildefransas un Parīzes Valsts finanšu reģionālā direkcija) paziņoti 2022. gada 10. oktobrī, TJ lūdz *Tribunal judiciaire de Nanterre* (Nantēras tiesu):**

Galvenokārt:

- atcelt *Direction régionale des finances publiques d'Ile-de-France et de Paris* [2021]. gada 30. jūnija lēmumu, ar kuru noraidīta sūdzība;
- noteikt pilnīgu [nodokļu] atvieglojumu attiecībā uz mantojuma nodokļa summu 688 714 EUR apmērā, par kuru bija prasīta piedziņa, un attiecībā uz visiem nokavējuma procentiem, palielinājumu un papildu sodu;

Pakārtoti, ja saglabātos šaubas par *Livre des procédures fiscales* (Nodokļu procedūru kodekss) L.23. C panta un *Code général des impôts* (Vispārējais nodokļu kodekss) 755. panta saderību ar Eiropas [Savienības] tiesībām,

- [omissis: lūgums uzdot Eiropas Savienības Tiesai prejudiciālu jautājumu, kas formulēts līdzīgi rezolūtvajā daļā ietvertajam pirmajam jautājumam];
- izdot rīkojumu par pagaidu izpildi;

Pakārtoti iepriekš minētajam, ja *Tribunal judiciaire de Nanterre* būtu pilnībā vai daļēji jāapstiprina apstrīdētais nodoklis,

- nepieļaut lēmuma, kas jāpieņem saskaņā ar *Code de procédure civile* (Civilprocesa kodekss) 514.-1. pantu, pagaidu izpildi, lai izvairītos no būtiska un neatgriezeniska kaitējuma nodarīšanas prasītājam, kamēr galīgajā instancē nav atrisināts viņa uzdotais tiesību jautājums;

Katrā ziņā:

– piespriest *Direction régionale des finances publiques d’Ile-de-France et de Paris* saskaņā ar *Code de procédure civile* (Civilprocesa kodekss) 700. pantu samaksāt 10 000 EUR un atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

- 9 TJ apgalvo, ka noraidošais lēmums, kādu nodokļu administrācija pieņēmusi attiecībā uz viņa sūdzību, ir Līguma par Eiropas Savienības darbību 63. panta 1. punktā garantētās kapitāla aprites brīvības pārkāpums un šī iemesla dēļ vien tas ir jāatceļ.

Pamatojot šo prasījumu, viņš min Eiropas Savienības Tiesas spriedumu, kas pieņemts 2022. gada 27. janvārī (EST, 2022. gada 27. janvāris, lieta C-788/19), ar kuru Spānijas nodokļu tiesību norma – kuru [prasītājs] uzskata par līdzīgu *Livre des procédures fiscales* (Nodokļu procedūru kodekss) L.23. C pantā un *Code général des impôts* (Vispārējais nodokļu kodekss) 755. pantā paredzētajām normām – tika atzīta par tādu, kas ir pretrunā kapitāla aprites brīvībai, pamatojoties uz to, ka tās *de facto* izraisot neierobežotu noilguma termiņa nepiemērošanu nodokļu administrācijas rīcībai attiecībā uz summām, kas tiek turētas nedeklarētā ārvalstīs atvērtā bankas kontā.

Proti, viņš apgalvo, ka nodokļu administrācijas nostāja, saskaņā ar kuru ir paredzēts piemērot “*soda nodokli*” ar 60 % likmi attiecībā uz aktīviem, kas iegūti vairāk nekā desmit gadus pirms tās veiktās pārbaudes, tādēļ, ka to neapmierina pamatojums, kas sniegts par šo aktīvu izcelsmi un iegūšanas veidu, izraisa to, ka nodokļu administrācija ir atbrīvota no *Livre des procédures fiscales* L.181.-0. A pantā paredzētā desmit gadu noilguma termiņa ievērošanas, ar kuru jau ir paredzēta atkāpe no vispārējā trīs gadu tiesību noilguma termiņa, kas skaitāms no akta reģistrācijas brīža, lai gan nedz *Livre des procédures fiscales* L.23. C pantā, nedz *Code général des impôts* 755. pantā nav paredzēts, ka īpašais nodokļu piemērošanas gadījums saskaņā ar *Livre des procédures fiscales* L.23. C pantu ir izņēmums no minētajiem noteikumiem par noilgumu.

Visbeidzot, viņš norāda, ka konkrētajā gadījumā viņš ir ieguvis apstrīdētos aktīvus pirms 30 gadiem, kad viņš dzīvoja Gruzijā, un ka šobrīd ir acīmredzami neiespējami atrast bankas [dokumentus] par viņa darbību Gruzijā pirms 1991. gada, ņemot vērā, pirmkārt, aplūkojamo faktu senumu, un, otrkārt, politisko un administratīvo haosu, ar kādu šī valsts ir saskārusies kopš Berlīnes mūra krišanas 1989. gadā. Šādos apstākļos prasība iesniegt pierādījumus par to summu izcelsmi, kas iegūtas pirms vairāk nekā 30 gadiem, pēc viņa domām, ir līdzvērtīga gluži vienkāršai nodokļu maksātāja tiesību uz aizstāvību liegšanai.

Tādēļ TJ uzskata, ka gadījumā, ja *Tribunal [judiciaire de Nanterre]* būtu šaubas par *Livre des procédures fiscales* L.23. C panta un *Code général des impôts* 755. panta saderību ar Eiropas [Savienības] tiesībām, ir nepieciešams Eiropas Savienības Tiesai uzdot par to prejudiciālu jautājumu.

10 Saskaņā ar tās jaunākajiem prasījumiem, kas TJ paziņoti 2023. gada 3. februārī, *Direction régionale des finances publiques d'Ile-de-France et de Paris* lūdz *Tribunal [judiciaire de Nanterre]*:

- noraidīt visus TJ lūgumus;
- apstiprināt papildu nodokļus;
- apstiprināt 2021. gada 30. jūnija noraidošo lēmumu;
- piespriest TJ atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus šajā instancē.

11 Nodokļu administrācija, pirmām kārtām, atgādina, ka *Livre des procédures fiscales* L.23. C pantā paredzētā procedūra iekļaujas mērķī apkarot krāpšanu nodokļu jomā, kas ir vispārējo interešu mērķis, kuru *Conseil constitutionnel* (Konstitucionālā padome) ir atzinusi par konstitucionāli nozīmīgu. Tādējādi tās mērķis ir mudināt nodokļu maksātājus ievērot savus deklarēšanas pienākumus un izrādīt pārskatāmību attiecībā pret administrāciju, lai veicinātu labāku nodokļu pienākumu izpildi. Tā arī precizē, ka šī procedūra nav sankcija vai sods, bet tās mērķis ir vienīgi pamatot un iekasēt nodokli.

Otrām kārtām, tā apgalvo, ka no *Code général des impôts* (Vispārējais nodokļu kodekss) 755. panta normām, lasot tās kopsakarā ar *Livre des procédures fiscales* (Nodokļu procedūru kodekss) 71. panta normām, izriet, ka pirmajā no šiem dokumentiem minēto bezatlīdzības īpašumtiesību pārejas nodokli iekasējamu padara fakts, ka atbilde netiek sniegta vai ka netiek sniegta pietiekama atbilde uz *Livre des procédures fiscales* L.23. C pantā paredzētajiem pieprasījumiem sniegt informāciju vai pamatojumu šajā pašā pantā noteiktajos termiņos, tādējādi šajā lietā, tā kā pieprasījums sniegt informāciju tika iesniegts 2019. gada 19. decembrī un administrācijas veiktās piedziņas termiņš sākās 2020. gada 24. septembrī, tās rīcībai šajā dienā nebija iestājies noilgums saskaņā ar *Livre des procédures fiscales* L.181.-0. A pantu.

Visbeidzot, tā norāda, ka prasītāja minētajā spriedumā Eiropas Savienības Tiesa ir nosodījusi noilguma neesamību, ko izraisa paredzētais mehānisms, kā arī sankciju un naudas sodu nesamērīgumu ar sankcijām un naudas sodiem, kas paredzēti par līdzīgiem pārkāpumiem. Tā tomēr norāda, ka, pirmkārt, uz *Code général des impôts* 1649. A, 1649. AA un 1649. AB pantā paredzēto likumisko pienākumu neizpildi, kas izraisa apstrīdētā nodokļu uzlikšanas mehānisma īstenošanu, attiecas noteikumi par noilgumu, un, otrkārt, *Code général des impôts* 1649. A, 1649. AA un 1649. AB pantā paredzēto likumisko pienākumu neizpilde šajā lietā nerada pamatu nekādām sankcijām, jo paredzētā mehānisma mērķis ir tikai noteikt nodokļa bāzi, savukārt saskaņā ar *Code général des impôts* 755. pantu veiktajai 60 % nodokļa uzlikšanai netiek piemēroti nedz nokavējuma procenti, nedz arī nodokļa uzrēķins. No tā [nodokļu administrācija] secina, ka Francijas nodokļu mehānisms attiecībā uz nodokļu uzlikšanu aktīviem ārvalstīs tādējādi nodrošina taisnīgu līdzsvaru starp [Savienības] tiesībās paredzēto pienākumu izpildi un vispārējo interešu mērķi apkarot starptautisko krāpšanu nodokļu jomā.

12 [..]

13 [omissis: precizējumi par tiesvedību]

PAMATOJUMS

A) Eiropas Savienības tiesības

14 Saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 63. panta 1. punktu: “Ievērojot šajā nodaļā izklāstītos noteikumus, ir aizliegti visi kapitāla aprites ierobežojumi dalībvalstu, kā arī dalībvalstu un trešo valstu starpā”.

Turklāt Līguma par Eiropas Savienības darbību 65. pantā ir noteikts, ka:

“1. Šā Līguma 63. pants neskar dalībvalstu tiesības:

a) piemērot atšķirīgas attiecīgas nodokļu tiesību normas dažādiem nodokļu maksātājiem, kuru stāvoklis ir atšķirīgs viņu dzīvesvietas vai kapitāla ieguldījuma vietas dēļ;

b) veikt visus vajadzīgos pasākumus, lai novērstu attiecīgās valsts normatīvo aktu pārkāpumus, jo īpaši nodokļu jomā un finanšu iestāžu konsultatīvās uzraudzības jomā, vai noteikt procedūras, kā pārvaldes vai statistikas informācijas vajadzībām deklarēt kapitāla apriti, vai arī veikt pasākumus, ko pamato sabiedriskās kārtības vai sabiedriskās drošības intereses.

3. Šā panta 1. un 2. punktā minētie pasākumi un procedūras nerada iespēju patvaļīgi diskriminēt vai slēpti ierobežot kapitāla brīvu apriti un maksājumus, kā to nosaka 63. pants.”

15 Saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas pastāvīgo judikatūru kapitāla aprites ierobežojumi Līguma par Eiropas Savienības darbību 63. panta 1. punkta izpratnē ir dalībvalsts noteikti pasākumi, kas attur, kavē vai ierobežo šīs valsts ieguldītāju iespējas veikt ieguldījumus citās valstīs (EST, 2000. gada 26. septembris, Komisija/Beļģija, C-478/98, 18. punkts; EST, 2007. gada 23. oktobris, Komisija/Vācija, C-112/05, 19. punkts; EST, 2016. gada 26. maijs, *NN (L) International*, C-48/15, 44. punkts).

16 2019. gada 23. oktobrī Eiropas Komisija vērsās Eiropas Savienības Tiesā ar prasības pieteikumu, kurā lūgts konstatēt, ka Spānijas Karaliste nav izpildījusi savus pienākumus, paredzējama sekas, kas saistītas ar pienākuma deklarēt ārvalstīs esošu īpašumu vai tiesības, izmantojot ar Spānijas tiesību aktos izvirzīto mērķi nesamērīgu “720. veidlapu”, neizpildi.

Eiropas Komisija apgalvoja, ka Spānijas Karalistē ieviestajā sistēmā:

- bija paredzēts, ka pienākuma informēt par ārvalstīs esošajiem īpašumiem un tiesībām neizpilde vai novēlota “720. veidlapas” iesniegšana izraisa šo aktīvu atzīšanu par “nedeklarētiem ienākumiem” bez iespējas atsaukties uz šo noilgumu,
 - automātiski tika uzlikts proporcionāls naudas sods 150 % apmērā gadījumā, ja netiek izpildīts pienākums informēt par ārvalstīs esošiem īpašumiem un tiesībām vai ja novēloti tiek iesniegta “720. veidlapa”, papildus fiksētajiem naudas sodiem, kas ir smagāki par sankcijām, kas vispārējā sankciju sistēmā paredzētas par līdzīgiem pārkāpumiem.
- 17 Spriedumā, kas pieņemts 2022. gada 27. janvārī (EST, 2022. gada 27. janvāris, lieta C-788/19), Eiropas Savienības Tiesa atgādina, ka:
- nepieciešamība nodrošināt nodokļu kontroles efektivitāti un mērķis apkarot krāpšanu nodokļu jomā un izvairīšanos no nodokļu maksāšanas ir viens no primārajiem vispārējo interešu apsvērumiem, kas var pamatot aprites brīvību ierobežojuma ieviešanu (it īpaši EST, 2009. gada 11. jūnijs, X un *Passenheim-van Schoot*, C-155/08 un C-157/08, 45. un 46. punkts; EST, 2011. gada 15. septembris, *Halley*, C-132/10, 30. punkts),
 - attiecībā uz kapitāla apriti Līguma par Eiropas Savienības darbību 65. panta 1. punkta b) apakšpunktā turklāt ir paredzēts, ka Līguma par Eiropas Savienības darbību 63. pants neskar dalībvalstu tiesības veikt visus vajadzīgos pasākumus, lai novērstu [attiecīgās valsts] normatīvo aktu pārkāpumus, it īpaši nodokļu jomā,
 - ar to vien, ka nodokļu maksātājam rezidentam pieder īpašums vai tiesības ārpus dalībvalsts teritorijas, nevar pamatot vispārēju prezumpciju, ka ir notikusi krāpšana nodokļu jomā un izvairīšanās no nodokļu maksāšanas (it īpaši EST, 2004. gada 11. marts, *de Lasteyrie du Saillant*, C-9/02, 51. punkts; EST, 2013. gada 7. novembris, K, C-322/11, 60. punkts), tādējādi mehānisms, ar kuru tiek prezumēta krāpnieciskas rīcības esamība tikai tādēļ, ka ir izpildīti tajā izvirzītie nosacījumi, nedodot nodokļu maksātājam nekādu iespēju atspēkot šo prezumpciju, principā pārsniedz to, kas ir nepieciešams, lai sasniegtu mērķi apkarot krāpšanu nodokļu jomā un izvairīšanos no nodokļu maksāšanas (it īpaši EST, 2013. gada 3. oktobris, *Itelcar*, C-282/12, 37. punkts un tajā minētā judikatūra),
 - lai gan tad, ja nav veikta saskaņošana Savienības tiesībās, dalībvalstīm ir jāizvēlas sankcijas, ko tās uzskata par piemērotām to valsts tiesību aktos tiešo nodokļu jomā paredzēto pienākumu neizpildes gadījumā, tomēr dalībvalstīm sava kompetence ir jāīsteno, ievērojot Savienības tiesības un to vispārējos principus un tāpat arī samērīguma principu (it īpaši EST, 2001. gada 12. jūlijs, *Louloudakis*, C-262/99, 67. punkts un tajā minētā judikatūra),
 - tiesiskās drošības pamatprasība principā nepieļauj to, ka valsts iestādes varētu bezgalīgi izmantot savas pilnvaras prettiesiskas situācijas izbeigšanai (pēc analogijas konkurences jomā skat. spriedumu, 1972. gada 14. jūlijs, *Geigy/Komisija*, 52/69, 21. punkts),

- lai gan valsts likumdevējs var ieviest pagarinātu noilguma termiņu, lai nodrošinātu nodokļu kontroles efektivitāti un apkarotu krāpšanu nodokļu jomā un izvairīšanos no nodokļu maksāšanas, kuras saistītas ar aktīvu slēpšanu ārvalstīs, – ar nosacījumu, ka šī termiņa ilgums nepārsniedz to, kas ir nepieciešams šo mērķu sasniegšanai, it īpaši, ņemot vērā informācijas apmaiņas un administratīvās palīdzības mehānismus starp dalībvalstīm (skat. spriedumu, 2009. gada 11. jūnijs, X un *Passenheim-van Schoot*, C-155/08 un C-157/08, EU:C:2009:368, 66., 72. un 73. punkts), to pašu nevar attiecināt uz tādu mehānismu ieviešanu, kas praksē nozīmētu uz nenoteiktu laiku pagarināt laikposmu, kurā var notikt aplikšana ar nodokli, vai ļautu atgriezties pie noilguma, kas jau ir iestājies.
- 18 Tādējādi Eiropas Savienības Tiesa aicina ievērot samērīguma principu starp Līguma par Eiropas Savienības darbību 63. pantā paredzēto nepieciešamību nodrošināt kapitāla brīvu apriti starp dalībvalstīm un starp dalībvalstīm un trešām valstīm, un nepieciešamību nodrošināt nodokļu kontroles efektivitāti un mērķi apkarot krāpšanu nodokļu jomā un izvairīšanos no nodokļu maksāšanas.
- 19 Tai iesniegtajā lietā Eiropas Savienības Tiesa uzskatīja, ka:
- paredzējama, ka pienākuma sniegt informāciju par ārvalstīs esošiem īpašumiem un tiesībām neizpilde, nepilnīga izpilde vai izpilde pēc termiņa izraisa nedeklarēto ienākumu aplikšanu ar nodokli, kas kā “nedeklarēti ienākumi” atbilst šo aktīvu vērtībai, bez iespējas praksē atsaukties uz noilgumu;
 - par pienākuma informēt par ārvalstīs esošu īpašumu vai tiesībām neizpildi, nepilnīgu izpildi vai izpildi pēc termiņa noteikdama proporcionālu naudas sodu 150 % apmērā no nodokļa, kas aprēķināts par summām, kuras atbilst šī īpašuma vai šo tiesību vērtībai, un ko var kumulēt ar fiksētiem naudas sodiem; un
 - par pienākuma sniegt informāciju saistībā ar ārvalstīs esošu īpašumu vai tiesībām neizpildi, nepilnīgu izpildi vai izpildi pēc termiņa noteikdama fiksētus naudas sodus, kuru apmērs nav samērīgs ar sankcijām, kas ir paredzētas par līdzīgiem pārkāpumiem tīri iekšzemes situācijās, un kuru maksimālais apmērs nav noteikts,

Spānijas Karaliste nav izpildījusi tai Līguma par Eiropas Savienības darbību 63. pantā un EEZ līguma 40. pantā noteiktos pienākumus.

B) Valsts tiesības un judikatūra

- 20 Saskaņā ar *Code général des impôts* (Vispārējais nodokļu kodekss) 1649. A panta otro daļu fiziskām personām, apvienībām vai sabiedrībām, kurām nav uzņēmējdarbības formas un kuru domicils vai reģistrācijas vieta nav Francijā, vienlaikus ar savu ienākumu vai peļņas deklarāciju ir jādeklarē norādes uz ārvalstīs atvērtiem, turētiem, izmantotiem vai slēgtiem kontiem.

Livre des procédures fiscales (Nodokļu procedūru kodekss) L.23. C pantā ir paredzēts, ka tad, ja *Code général des impôts* 1649. A panta otrajā daļā paredzētais pienākums nav izpildīts vismaz vienu reizi iepriekšējo desmit gadu laikā, [nodokļu] administrācija, neatkarīgi no personas personīgās situācijas nodokļu jomā pārbaudes procedūras, var pieprasīt, lai fiziskā persona, uz kuru attiecas šis pienākums, sešdesmit dienu laikā sniedz jebkādu informāciju vai pamatojumu attiecībā uz kontā esošo vai dzīvības apdrošināšanas polisē minēto aktīvu izcelsmi un iegūšanas veidu.

Ja persona uz informācijas vai pamatojuma pieprasījumiem ir sniegusi nepietiekamu atbildi, tad [nodokļu] administrācija nosūta tai brīdinājumu, prasot papildināt savu atbildi 30 dienu laikā, precizējama, kādus atbildes papildinājumus tā vēlas [saņemt].

Saskaņā ar *Livre des procédures fiscales* L.71. pantu, ja nav saņemta atbilde vai ja nav pietiekamas atbildes uz L.23.C pantā paredzētajiem informācijas vai pamatojuma pieprasījumiem tajā pašā pantā paredzētajos termiņos, personai nodoklis tiek uzlikts *ex officio* saskaņā ar nosacījumiem, kas izvirzīti *Code général des impôts* 755. pantā – kurā ir noteikts, ka aktīvi, kas atrodas ārvalstīs turētā kontā 1649.A panta otrās daļas izpratnē vai kas minēti ārvalstīs noslēgtā kapitalizācijas līgumā vai tāda paša veida ieguldījumā 1649. AA panta izpratnē, kuru izcelsme un iegūšanas veids nav tikuši pamatoti *Livre des procédures fiscales* L.23.C pantā paredzētajā procedūrā, ja vien nav pierādīts pretējais, tiek uzskatīti par bez atlīdzības iegūtu īpašumu, kuram tajā pašā L.23.C pantā paredzēto termiņu beigās ir uzliedzams nodoklis par īpašumtiesību bezatlīdzības pāreju atbilstoši augstākajai likmei, kas norādīta 777. panta 111. tabulā, proti, saskaņā ar 60 % likmi, kura piemērojama ar piekrišanu veiktiem dāvinājumiem starp radniekiem, kuri ir tālāki par 4. pakāpi, un starp personām, kuras nav radnieki.

Šos nodokļus aprēķina no administrācijai zināmās kontā esošo vai līgumā minēto aktīvu lielākās vērtības desmit gadu laikā pirms *Livre des procédures fiscales* (Nodokļu procedūru kodekss) L.23. C pantā paredzētā pieprasījuma sniegt informāciju vai pamatojumu nosūtīšanas, no kuras atskaitīta to aktīvu vērtība, kuru izcelsme un iegūšanas veids ir tikuši pamatoti.

Livre des procédures fiscales L.181.–0. A pantā ir noteikts, ka, atkāpjoties no L.180. panta pirmās daļas un L.181. panta, administrācijas tiesības piedzīt tajā minētos nodokļus un nodevas var tikt īstenotas līdz desmitā gada beigām pēc gada, kurā iestājies šo nodokļu vai nodevu iekasējamības gadījums, kad tie tiek iekasēti par īpašumu vai tiesībām, kas minēti *Code général des impôts* 1649. A, 1649. AA un 1649. AB pantā, izņemot, ja nodokļu vai nodevu iekasējamība attiecībā uz atbilstošo īpašumu vai tiesībām it tikusi pietiekami norādīta dokumentā, kurš reģistrēts vai iesniegts atbilstoši formālajai prasībai, vai attiecībā uz nekustamā īpašuma nodokli, izmantojot deklarāciju un pielikumus, kas minēti tā pašā kodeksa 982. pantā.

21 *Chambre commerciale de la Cour de cassation* (Kasācijas tiesas Komerclietu nodaļa) 2020. gada 16. decembra spriedumā precizēja, ka nodokļa iekasējamības gadījums atbilst *Livre des procédures fiscales* (Nodokļu procedūru kodekss) L.23. C pantā paredzēto termiņu beigu dienai un ir *Livre des procédures fiscales* L.181.-0. A pantā noteiktā desmit gadu noilguma termiņa sākums (*Com.*, 2020. gada 16. decembris, Nr. 18-16.801).

22 [..]

23 [OMISSIS: valsts judikatūra par *Livre des procédures fiscales* (Nodokļu procedūru kodekss) L.23. C panta normu, lasot to kopsakarā ar *Code général des impôts* (Vispārējais nodokļu kodekss) 755. panta normām, atbilstību konstitūcijai].

C) Prejudiciālie jautājumi, kas nepieciešami strīda atrisināšanai

24 No iepriekš izklāstītās informācijas izriet, ka iepriekš minētās normas ļauj nodokļu maksātājam prezumpciju, ka ārvalstīs piederošie aktīvi, kuri nav tikuši deklarēti atbilstoši *Livre des procédures fiscales* L.23.C pantā paredzētās procedūras noteikumiem un kuru izcelsme un iegūšanas veids nav tikuši pamatoti, atspēkot paredzētās [informācijas] apmaiņas ar nodokļu administrāciju procedūras beigās, un ka turklāt nodokļu maksātāja iesniegtas pārsūdzības gadījumā [nodokļu] administrācijas veiktais novērtējums par tai iesniegtajiem pierādījumiem tiek nodots tiesas pārbaudei.

25 Turklāt *Livre des procédures fiscales* L.23.C pantā un *Code général des impôts* 755. pantā paredzētā mehānisma mērķis nav vis sodīt nodokļu maksātāju, kura domicils nodokļu vajadzībām ir Francijā un kuram pieder aktīvi ārvalstīs, un kurš nav izpildījis savu deklarēšanas pienākumu, piemērojot likmi ar soda raksturu, bet gan noteikt nodokļa bāzi un iekasēt nodokli, – ja nav pietiekama pamatojuma attiecībā uz apstrīdēto aktīvu izcelsmi un iegūšanas veidu, – piemērojot viņam augstāko likmi no vispārējās tiesībās paredzētās bezatlīdzības īpašumtiesību pārejas nodokļa skalas.

26 Tāpat par apstrīdētā deklarēšanas pienākuma neizpildi tiek piemērota sankcija, uzliekot *Code général des impôts* 1736. panta IV punktā vai šī paša kodeksa 1766. pantā paredzēto naudas sodu (naudas sods 1500 EUR apmērā par katru nedeklarētu kontu vai avanss līdz 10 000 EUR apmērā, ja konts atrodas tādā valstī vai teritorijā, kura ar Franciju nav noslēgusi nolīgumu par administratīvās palīdzības sniegšanu, lai apkarotu krāpšanu nodokļu jomā un izvairīšanos no nodokļu maksāšanas, kas ļauj piekļūt banku uzziņām).

27 Par šiem dažādajiem jautājumiem Francijas mehānisms nerada iebildumus attiecībā uz sistēmu, kas ieviesta Spānijas Karalistē un kas bija priekšmets spriedumā, kuru Eiropas Savienības Tiesa pasludināja 2022. gada 27. janvārī (EST, 2022. gada 27. janvāris, lieta C-788/19) pēc tam, kad Eiropas Komisija bija tai iesniegusi prasības pieteikumu.

- 28 Tomēr šī [iesniedzēj]tiesa vērs uzmanību uz to, ka likumdevējs ir ieviesis pagarinātu desmit gadus ilgu noilguma termiņu, kas veido atkāpi no vispārējām tiesībām, kurš – lai gan pēc tā ilguma nešķiet, ka tas pārsniegtu to, kas nepieciešams tajā izvirzīto mērķu sasniegšanai, – ļauj administrācijai –, tā kā [šī termiņa] sākums ir *Livre des procédures fiscales* L.23.C pantā paredzēto termiņu beigu diena, citiem vārdiem sakot, šis sākums nav saistīts ar ārvalstīs esošo aktīvu iegūšanas dienu un gadiem, par kuriem parasti bija jāmaksā nodokļi par šīm summām, – prasīt nodokļu maksātājam pamatot minēto aktīvu izcelsmi un iegūšanas veidu arī tad, ja tie ir nonākuši viņa īpašumā vairāk nekā desmit gadus pirms *Livre des procédures fiscales* L.23. C pantā paredzētās procedūras īstenošanas, proti, laikposmā, uz kuru attiecas noilgums, un bez laika ierobežojuma.

Tādējādi tā prāto par to, kā noilguma neesamības iedarbība, kādu izraisa šis mehānisms, ietekmē Līguma par Eiropas Savienības darbību 63. pantā garantēto kapitāla brīvas aprites principu, kā to interpretējusi Eiropas Savienības Tiesa, it īpaši savā 2022. gada 27. janvāra spriedumā (EST, 2022. gada 27. janvāris, lieta C-788/19).

- 29 Tātad šai tiesai būtu jāuzdod Eiropas Savienības Tiesai šādi jautājumi:

[OMISSIS: jautājumu teksts, kas vēlreiz ietverts rezolūcijas daļā]

AR ŠĀDU PAMATOJUMU

Tribunal [judiciaire de Nanterre (Nantēras tiesa)] [OMISSIS: precizējums attiecībā uz tiesvedību].

ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienības darbību 267. pantu,

lūdz Eiropas Savienības Tiesu lemt par šādiem prejudiciālajiem jautājumiem:

Jautājums Nr. 1: Vai Līguma par Eiropas Savienības darbību 63. pantā garantētais kapitāla brīvas aprites princips ir jāinterpretē tādējādi, ka tas pieļauj *Code général des impôts* (Vispārējais nodokļu kodekss) 755. pantā paredzēto *ex officio* nodokļa uzlikšanu par ārvalstīs turētiem aktīviem, kuri nav tikuši deklarēti atbilstoši *Livre des procédures fiscales* (Nodokļu procedūru kodekss) L.23.C pantā paredzētās procedūras noteikumiem un kuru izcelsme un iegūšanas veids nav tikuši pamatoti, lai gan tas izraisa noilguma neesamības iedarbību, ja nodokļu maksātājs pamato to, ka šie aktīvi ir nonākuši viņa īpašumā laikposmā, uz kuru attiecas noilgums?

Jautājums Nr. 2: Ja atbilde uz pirmo jautājumu būtu noliedzīga, vai no tā ir jāsecina, ka ikviena koriģēšanas procedūra, kas pamatota ar iepriekš minētajām tiesību normām, ir jāatzīst par spēkā neesošu, pat ja konkrētajā gadījumā, uz kuru attiecas nodokļu administrācijas pārbaude, nerodas noilguma neesamības iedarbība?

[*OMISSIS*: tiesvedības apturēšana, precizējumi attiecībā uz tiesvedību]

DARBBA VERSIJA